

(Priloga Vrtecu.)

Št. 4. Ljubljana, dné 1. aprila 1906. XIV. tečaj.

Sveti Juri.

Sveti Juri
K nam prihaja
Jahajoč na
Čilem konju.
Ves v zelenju,
V belem cvetju,
V pomladanskem
Svežem vonju.

Kamor pride,
Popje vzklije,
Zelen prt se
Mu pogrinja.
Pusti gozd in
Prazno polje
V raj se pisan
Izpreminja.

Dobri vitez,
Sveti Juri,
Solnce malo
Nam podkuri,
Da bleščalo
Bo gorkeje,
Naj prijeten
Vetrič veje
Čez cvetočo plan.

Mokriški.

Solnček.

Sijaj, sijaj, solnček zlati,
Po zeleni trati!
Z nami se veseli
Kakor svat med svati!

Tí oživljaš zlata polja,
Pomlad nam vzbudiš,
Beli dan pripelješ
Ter se veseliš...

Torej sijaj, sijaj, solnček,
Po zeleni trati,
Z nami se veseli,
Kakor svat med svati!

Semjonov.

Pridnost in lenoba.

§ 4. Delo je naša sreča.

Vkljub temu, da je delo naša dolžnost, bi vendar mnogi ljudje nič ne delali, ko bi ne pričakovali od svojega dela nobene koristi. Saj tako delo, ki nič ne koristi, se še ne sme imenovati delo, marveč je le postopanje. Torej le tako opravilo, s katerim želimo koristiti sebi ali drugim, se sme imenovati delo.

Kaj nam pa koristi pridno delo? Mislim, da nam nobena druga reč ne koristi toliko kot delo, ker nam nobena ne pospešuje tako zelo naše sreče, časne in večne. Zato sem pa kar naravnost zapisal: „Delo je naša sreča!“ Da boste znali prav ceniti pridno delo, premislimo nekoliko podrobneje to resnico in sicer najprej z ozirom na časno, potlej pa še tem bolj z ozirom na večno srečo.

1. Kaj da nam donaja časno srečo, najlažje izvemo, če poslušamo, kako si ljudje želé in voščijo srečo za novo leto, za godovno itd.

a) Pred vsem si voščijo ljubo zdravje. To neprecenljivo dobroto nam pa najbolj pospešuje pridno delo. Saj še orodje zarjevi in se izpridi, ako se ne rabi; voda se okuži, ako ne teče itd. Izkušnja izpričuje, da so najbolj zdravi oni ljudje, ki pridno delajo, zlasti zunaj na svežem zraku; lenobno posedanje, pojevanje in popivanje pa povzroča največ bolezni. Temu pritrjujejo tudi zdravniki, ki imajo odločilno besedo pri sodbi o zdravju in bolezni. Vsi po vrsti priporočajo z besedo in v knjigah delo kot posebno dobro sredstvo za ohranjenje zdravja. Pa ko bi nam tega tudi posebej ne pripovedovali, bi pač mi sami že lahko uganili iz njihovih vprašanj, ki jih navadno stavijo bolnikom, kadar jih obišejo. Doktor, n. pr., vpraša: „Kako ste spali?“ In če sliši odgovor: „Prav dobro“, je zagotovljen, da se je izboljšalo bolniku in utegne kmalu ozdraveti. Da, zdravo spanje je na pol življenja, trdi pregovor. Sploh pa je znano, da nam nobena reč ne zna preskrbeti tako povoljnega spanja, kot pridno

delo z utrujenostjo. — Drugo doktorjevo vprašanje je navadno: „Kako je kaj z jedjo in pijačo“, ali se mu vstavlja, ali mu gre v slast? Kakšna je prebava? Ako se bolnik pohvali, da ima že dober tek in da tudi želodec redno deluje, ga zdravnik lahko potolaži, da bo kmalu okreval. Kaj ne, ste že uganili, kaj sem hotel reči? Nobena reč ne zna tako vrlo pospeševati prebave ter napravljati lakote in žeje, kot naporno delo. Lakota pa je najboljša kuharica. Lačnemu človeku ni treba še le prigovarjati, da naj je; tudi se ne pritožuje o slabi hrani, si ne izbira, kar od kraja pobira. — Zdravniki nasvetujejo posebno radi veliko gibanja v svežem zraku, kopeli, potenje itd. Vse to ima priden delavec že sam brez doktorskih nasvetov. Napor pri delu mu nadomestuje izprehode; potne kaplje so mu zadostna kopel.

b) Nadalje si želé prijatelji in znanci drug drugemu bogastva in sreče, sploh blagostanja. Ako hočejo, da taka voščila ne bodo prazna in imajo kaj nade, da se bodo uresničila; se pač samoobsebi razume, da naj si žele med seboj tudi pridnosti, ker brez nje se premoženje ne dá ohraniti, še manj pa na novo pridobiti. Tega mi pač ni treba še posebej dokazovati. Čim boljšo službo hoče kdo dobiti, s tem večjo pridnostjo si mora priboriti potrebne pravice zanjo, dobra izpričevala itd.

c) Navadno pa se poleg drugih voščil želi še ljuba zadovoljnost. Ta ljubka cvetka je pa jako kočljive narave; ne raste in ne uspeva na vsakih tleh. Ima pa tudi mnogo sovražnikov, ki ji zadržujejo rast in razvoj, ali pa jo celo ukončajo. Zadovoljnost je rahla rožica, ki le dobro uspeva, ako jo sadé pridne delavne roke ter jo še potlej skrbno škropijo in zalivajo z gorkimi sragami potnega čela. Da me bolje razumete, vam povem to še brez pesniškega vzleta: z resnobnim in rednim delom si najlažje pridobimo in ohranimo zadovoljnost, ki je prvi in slednji pogoj naše sreče. Še bolj vam bo to jasno, ako vam še razložim, kako nam pomaga pridnost, da si pridobimo večno srečo.

2. Jako slaba in nepopolna bi bila namreč naša častitka, ko bi sorodnikom, prijateljem in znancem želeli le časne sreče. Vsak pošten „gratulant“ želi še s posebnim povdarkom večno srečo. Pa kaj bi pomagalo v najlepših verzih povedano voščilo, ko bi si pa dotičnik nič ne prizadejal, da se mu tudi res izpolni to, kar se mu je želelo v tako izbranih besedah. O, tudi za tem voščilom se skriva pravzaprav delo in trud. Z besedami se sliši: nebeška sreča! v resnici pa naj se misli: pridnost! Saj sem že zadnjič zapisal neovrgljivo resnico, da za lenuhe ni nebes! Kako naj bi tudi mogel lenuh priti v nebesa!

a) Kdor hoče priti v nebesa, se mora varovati greha; in da se ubrani grehu, mora premagovati izkušnje. Izkušnje pa, kakor uči katekizem, prihajajo od treh strani: iz hudega poželenja, od sveta in hudobnega duha. — Hudo poželenje najbolje kroti pridno delo. Kadar se namreč človek zatopi v resno delo, takrat pozabi na vse druge reči; torej še ne utegne preiščevati grešnih misli. Z delom pa tudi tako utruji svoje telo, da ni nič več tako nevarno in uporno duši. — Delavnemu človeku tudi zlobni svet ni posebno nevaren. Kaj se briga za posvetne veselice in norčije! Zaverovan je v delo; ob delavnikih se mu zdi škoda časa, ob nedeljah in praznikih pa komaj čaka, da se nekoliko odpočije v domačem krogu. — O satanu pa tudi pravijo sveti možje, da pri miru pusti takega človeka, ki ga najde pri delu.

b) Nebeška pot pa ne zahteva le, da se izogibljemo greha, marveč moramo tudi izvrševati dobra dela in si pridobiti čednosti. Dobra dela že s svojim imenom dovolj pričajo, da lenuh nima ž njimi nobenega deleža. Pa tudi pri čednostih smo hitro na jasnem, da si jih more pridobiti le priden človek z dolgim trudom in prizadevanjem. Čednosti niso kakor lepa obleka, da bi jo podedoval sin po očetu, hčerka po materi, ali v dar dobil od bogoljubne tetke; to rajsko obleko si mora vsak sam napraviti z dolgim in napornim trudom. Čednost se

namreč imenuje tudi krepost; je torej ona junaška močnatost, ki nas dela dovolj krepke in sposobne, da natanko izpolnjujemo božjo voljo vselej in povsod, bodisi še tako težko. Kaj takega si pa nihče ne pridobi brez obilnega truda in vojskovanja.

c) Tega nas dovolj jasno prepričuje tudi zgodovina. Saj pač vse krščanstvo takorekoč sloni na pridnosti. Jezus Kristus, ustanovitelj sv. katoliške cerkve, je bil najvzornejši delavec, kar jih je kdaj še videl svet, delal je do 30. leta z rokami, potlej pa še tri leta duševno; njegov rednik sv. Jožef je bil tesar, njegovi apostoli, nadaljevalci njegovega božjega dela, so bili ribiči in prav od dela poklicani k apostolstvu, ki jih je tudi stalo neizmerno veliko truda in napora. In že v „apostolskih navodilih“ se bere določilo: „Nihče ne more biti naslednik Kristusov in apostolov, če je len in malomaren“. Še oni, ki so si hoteli pridobiti izredno popolnost, puščavniki in menihi, so menjavali dušne vaje z ročnimi deli ali pa strinjali duhovno in telesno delo. Vsi slavni možje v zgodovini so se odlikovali po marljivi pridnosti v mladosti, da so se pripravili za svoj poklic, in potlej, da so hvalno izvrševali svoje stanovske dolžnosti.

Ako torej želite sreče sebi in drugim, vedite, da pravzaprav želite le pridne delavnosti, ker le z marljivim in napornim delom se izkuje sreča časna in večna, z lenobo pa se ne opravi nič v tem delokrogu. Zdi se mi, kakor da bi odmevalo iz vsake prave čestitke: „Bog te obvaruj lenobe in ti podeli vztrajno pridnost!“

* * *

Dobro zdravilo. Mlad gospodič, ki ni imel pravega veselja za delo, tem več pa za razkošne zabave in veselice, pride nekega dne k zdravniku in mu toži, kako da boleha in hira, naj mu zapiše primerno zdravilo. Modri zdravnik pa odgovori: „Gospod! primernejšega in boljšega zdravila vam ne vem nasvetovati, kot ono, ki ga je Bog že Adamu narekoval v raju: „V potu svojega obraza si služi svoj vsakdanji kruh!“

Berač. Zdrav berač je prosil miloščine nekega Špartanca. „Ne!“ reče pametni Špartanec, „ničesar ti ne dam; zakaj čimveč dobiš miloščine, tem dalje boš beračil. Oni, ki ti je dal prvo miloščino, te je naredil berača“.

„**O blažene roke!**“ Slavni jezuit Hunolt nam pripoveduje tole mično dogodbo. Sv. Makarij je nekoč obiskal sv. Antona. Prijazno se pozdravita sveta moža, sedeta in se začneta pogovarjati o božjih rečeh. Makarij, dasi ves utrujen, si nagrabi, da bi tudi med svetim pogovorom ne bil brez dela, poleg ležečega ličja in začne kot po navadi plesti košarice, in tako je jezik govoril o božjih rečeh, roke pa so ves čas delale v božjo čast. Pri odhodu ga sv. Anton objame in mu trdno stisne roke ter vzklikne: „O sanctae, benedictae manus! quantam vos gloriam habebitis! — O svete, blažene roke! koliko slavo boste imele!“

Dobri prijatelji.

Zupančičevi so imeli svojo hišo ob kraju gozda, blizu železnične proge. Poslopje je stalo pod bregom, kjer so imeli tudi lep vrt. Spomladi je bilo za hišo vse belo. Jablane in hruške, najboljše vrste, so obetale vsako leto obilen sad, in v resnici tudi obrodile, če ni bilo kakšne posebne nesreče. Kdo je pa znal tudi tako skrbeti za vrt kot gospod Zupančič! Kmetje so se čudili, zakaj pri njem vse tako raste in cvete. Semtertja ga je prišel kdo tudi vprašat za svet, kako naj uredi to ali ono na vrtu. Prijazni Zupančič je vsakemu prav rad ustregel in mu tudi sam pokazal, kako je treba, na primer, obrezovati drevje, cepiti, ali saditi, da boljše raste.

* * *

Bilo je spomladi, neke nedelje popoludne. Gospod Zupančič in njegova sedemletna hčerka Marica sta sedela pred hišo pod košato lipo. Bilo je pre-

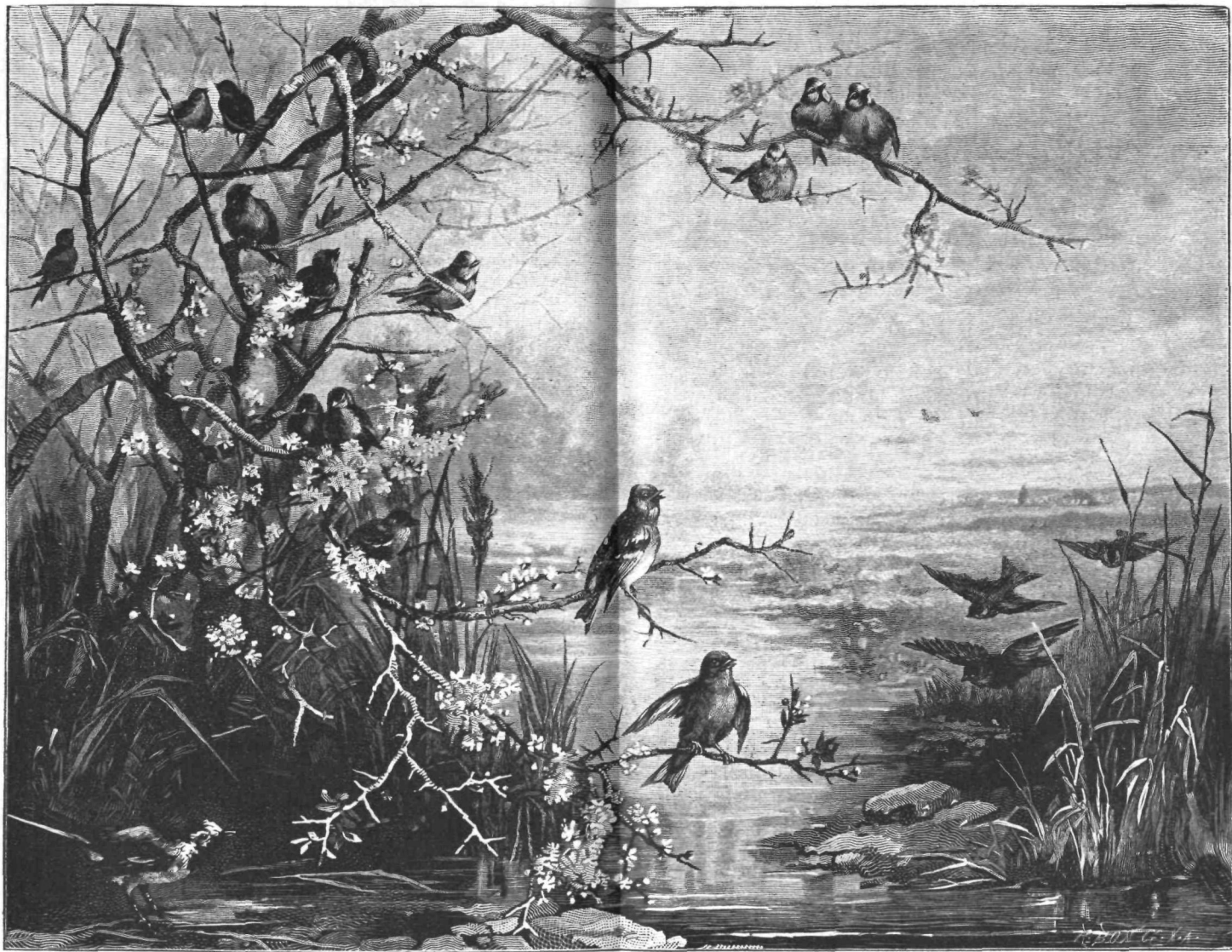
krasno pomladansko vreme. Solnce je z novo močjo obsevalo in grelo zemljo, ki se je pravkar zbudila iz dolgega zimskega spanja. Marica je letala po solncu, lovila metulje in jih nosila očetu. Za vsakega je dobila pohvalo, in to se ji je dobro zdelo, da razveseli očeta z vsako škodljivo živalco. Oče je pa pazno ogledal vsakega lahkokrilkca, včasih malo pomajal z glavo in nagubančil čelo, kot bi se hotel nečesa domisliti. In res je pomislil pri vsakem metuljčku, kaj naj stori z njim: ali naj ga izpusti, pohodi ali dene v mrežico, ki jo je imel poleg sebe. Kajti poznal je vsakega po imenu in tudi vedel, ali je koristen, ali škodljiv. Če je bil kateri posebno lep in nenavaden, ga je del v mrežico in ga je pozneje porabil za zbirko. Če je dobil pa kakega nedolžnega plašljivčka, je zdravega izpustil. Če ga je pa bila Marica vsled nepazljivosti že ranila, ga je kratkomalo uničil, da revež ni trpel bolečin.

Tako je gospod Zupančič ravnal takrat, kadar ni imel drugega opravila. Marica mu je lovila metulje, on je pa obsojal lahkokrilce . . .

Danes sta bila z Marico sama doma. Gospa je šla v mesto k prijateljici, ki je ležala že več časa v bolnici. Levček in nadučiteljev Vencel sta se šla pa izprehajati v bližnji gozd.

Med tem, ko je Marica lovila metulje, je gospod Zupančič pazno gledal v košato lipo. Včasih je vstal s klopi in šel malo v stran. Kaj je imel gori? Na močni veji je ugledal malo rogovilico, v kateri je sedela ptička. Opazoval jo je že dolgo časa, in tudi ona ga je ugledala. Na lipi je gnezdilo še nebroj drugih ptičev; za vsa gnezda je vedel Zupančič, le za to ne. Zato je bil zelo vesel, posebno, ko je spoznal, da so to ščinkovčki. Da jih že prej ni opazil, je vzrok pač ta, ker so gnezdili na zelo debeli veji.

Z veseljem je opazoval gospodar svojo krilato družinico, ki jo je celo zimo preskrboval z živežem. Tudi nekaj vrabčjih gnezd je bilo na lipi. Vrabci so bili posebno predrzni. Nekoč je dala gospa sušiti nekaj semena na solnce, ker se je po zimi malo pokvarilo. Sedla je k mizi pod lipo in začela plesti no-

Nāše miljene pevčice.

govice. A pri delu se ji je malo zdremalo, da se je naslonila na mizo. Tisti čas so pa vrabčki prav pridno raznašali seme. Nekaj časa so skakljali po tleh, potem po mizi, da so se prepričali, kakšnega sovražnika imajo pred seboj. Videč, da ni nevaren, so začeli izmikati seme. Priletel je ta tiček prav blizu — hop! — in imel je zrno v kljunčku. In prvega predrzneža so posnemali še drugi. Ko se je gospa zdramila, je bilo še par zrn na mizi, izpod mize pa je zletela kopica vrabičev.

Gospa se je jezila, gospod pa smejal in rekel: „Ha, vrabci se ne boje strahov, posebno spečih ne!“ — —

Potem ni bila gospa nikdar več tako neprevidna.

Ko je danes gospod Zupančič gledal gnezdece, prileti naenkrat še drugi ščinkovec na vejo k gnezdu in začne prepevati. Bil je bržkone samec. Samica, ki je sedela v gnezdu, zleti vun in oba skupaj zletita proti gozdu. Gotovo je samec kje našel hrane in zdaj sta jo šla iskat oba. Mladiči pa so začeli čivkati. Včasih je kateri celo drobno glavico pomolil iz gnezda. Ko se je pa debeloglavček prepričal, da ni nikjer mamice, je sedel spet k bratcem, kjer je bilo še najbolj gorko. Vselej, kadar je kateri gledal iz gnezdeca, se je gospod Zupančič bal, da bi ne bil „prekorajžen“ in je ne bi popihal iz gnezda. Gotovo bi bila to za malega predrzneža poguba.

Solnce se je vedno bolj približevalo zatonu. Zapihljaj je lahen večerni veter. Gospod Zupančič je stopil na ogel hiše in gledal po dolini. Včasih je uprl oko tudi na malo gnezdece, ki se je zdajpazdaj malo premaknilo, ker je začel veter močnejše pihljati. Zdaj završi sapa, da zastoka in zaškriplje stoletna lipa. Veje zašume in udarijo druga ob drugo. Ona, na kateri so bili ščinkovčki, se nalahno zaziblje, — ravno takrat pa pogleda mladič vun — in nesreča je hotela, da se opoteče — in pade na tla. Začivkal je žalostno, sfrfotal z mesta, a gospod je bil že pri njem. Prihitela je Marica izza ogla, ko je zaslišala prestrašni očetov glas.

„Revež, revež mali!“ je govoril gospod Zupančič, držeč v rokah ptička, ki je čivkal tako milo. Na veliko žalost je gospod zapazil, da ima v rokah slabotnega bolnika, kajti drobna, nežna ptičkova nožica je bila — zlomljena. Marici je prišla solza v oko, ko je videla, kako trpi nedolžna živalca.

„Hitro, hitro v shrambo, Marica“, reče ji oče, „in prinesi malo platnene cunje in nitko“. Brž je bila Marica nazaj, med tem pa je oče že poiskal olja, v katerem je namočil cunjo. Ptiček je žalostno začivkal, ko mu je gospod obvezal rano in poravnal nožico, a kmalu je začel težko dihati, ker ga je čivkanje utrudilo.

Zvečer sta prišla mama in Levček. Kakšna reč je bila v hiši zaradi nesreče malega ptička! Vse so mu znosili, da bi jedel, a živalca ni hotela, dasiravno je bila že toliko dorastla, da se ni bilo bati, da jim pogine. Naredili so v gajbici mehko ležišče, kjer je počival bolnik. Sčasoma se je malo umiril, in dozdevalo se jim je, da mu je prijetno. Deli so ga v čumnato, kjer je bilo ravno prav gorko. Preden so šli spat, so ga šli pa še vsi gledat. Mirno je ležal na svojem ležišču in zdaj pa zdaj začivkal.

Zjutraj je bil gospod prvi pri njem. Gospa, Marica in Levček so malo pozneje vstali, a vsi so šli tudi najprej k bolniku. Videti je bilo, da mu je boljše. Gospod je bil v zadregi.

„Kaj, če nam pogine?“ si misli. „Boljše je, da ga denemo v gnezdo. A kako do njega?“ Tu je obstal, kajti na lipo priti, to ni bilo tako lahko, posebno, ker je visela veja v breg. Enkrat se je pri takem poskusu že ponesrečil.

„In če bi ga deli v travo, da ga dobi mati?“ vpraša gospo. „Mati mu tako ne more pomagati, če ga nožica boli; jedel pa tudi ne bo, če prav mu ona prinese, ker vsled bolečin ne more“, je odgovorila gospa.

Gospod je pomislil in sklenil, da skrbe zanj, dokler bodo mogli. Začeli so ga pitati s kruhkom in s črvi. In res je začel polagoma jesti na njihovo veliko veselje.

Čez par dni je bil že krepkejši. Na ranjeno nožico se je začel že opirati. A vendar je vselej začivkal, kadar se je dotaknil ž njo od strani kakega predmeta. Jedel je pa, kolikor so mu dali. Marica je hodila v vrt iskat črvov, ki so mu posebno dišali. To je gospoda neizrečeno veselilo.

Nekega dne je pa nesel malega jetnika na solnce. Nožica je bila že precej dobra, le bolj nalahno je stopal nanjo. Del ga je v breg pod lipo, ravno tja, kamor je padel iz gnezda. Tisti čas je starka sedela v gnezdu. Ko je zaslišala čivkanje pod drevesom, se je tudi ona odzvala. Spoznala je svojega malčka in je zletela iz gnezda. Letala je v njegovi bližini in oba sta čivkala neprestano. Gospod je od strani gledal, kaj bo. Ona ga je vabila in vabila, zletela je prav k njemu, a ni ga mogla spraviti z mesta. Kako tudi? Sfrčati še revež ni znal — a na nogo si še ni upal stopiti, znamenje, da še ni bila zdrava.

Zupančiču sta se smilila oba: starka in mladič. Zato ju je zopet ločil; težko sicer, a je vedel, da bo kdaj prav.

Približali so se še gorkejši dnevi. Ptički so že večinoma zapustili gnezda in so skakali okrog. Le naši ščinkovčki so se nekako dolgo mudili. Nekega jutra pa je le enega samica izvabila iz gnezda. Gospod Zupančič je sedel pred hišo in bral knjigo. A ptički so ga zmotili.

Priletela je namireč starka nenadoma na drevo in začela na vso moč prepevati. Isto so storili tudi mladiči. Eden pa je bil posebno krepak in je skočil kar na vejo. Od te na drugo, tretjo — kmalu se je izgubil v gostem vejevju.

Popoludne je opazil gospod, da je samo še eden v gnezdu.

Drugo jutro pa je bila spet nedelja. Po zajtrku so šli Zupančičevi pred hišo. Gospod je vzel iz gajbice malega ščinkovčka, ki se je popolnoma pozdravil in je kazal včasih že v sobi svojo spretnost v letanju.

Ko pridejo pred hišo, reče gospod: „Na, Marica, še enkrat pogladi malčka, potem ga ne boš

več!“ Marica zakliče: „Ne, ne, ata, nikarte ga ne izpustite!“ — A pomagalo ni nič. Samica, ki je sedela v gnezdu, ga je že ugledala in spoznala. Zletela je spet od onega, ki je sedel v gnezdu, in je letala okrog izgubljenčka; zdelo se je, kot bi ji bil ta najbolj pri srcu, ker je moral največ trpeti.

Gospod Zupančič pa je vzel lestvico, jo pristavil k mladi jabljani in je del na vejico mladega ptička. Nato je hitro odbežal.

Starka je bila takoj pri malčku in začivkala sta oba tako lepo, kot še nikdar. Nato je skočila ona na višjo vejo in mladič za njo. Šla sta vedno višje, dokler nista odletela skupaj čez breg, izpred oči do brotnim ljudem.

Slavko Slavič.

Sit in pa bogat . . .

Prišel je ciganček,
Sajast kakor vranček,
Majhen kakor škratek,
Gibčen kakor gad.

Tisto pa le znal je:
Goslice igral je
Milo in lepó
Kakor malokdo.

Ni imel nič suknje —
A v klobuku luknje;
V trdem snegu bos
Kakor v grmu kos.

In ljudje so znali,
Da je umen mali —
Stekli so domov
Poiskát darov.

Šel je proč ciganček,
Kričal kakor vranček,
Skakal kakor škratek —
Sit in pa bogat . . .

Taras Vasiljev.

Žarki.

Solnce se je prismehljalo
Davi skozi okence,
Pa je mamico vprašalo:
„Mamica, oj mamica,
Kje je vaša Anica?“

Mamka so odgovorili:
„Ana lena je postala,
Zdaj že tretjič je zaspala.
Ker razsaja zunaj mraz,
Pravi: „Oj, saj je še čas!“

Žarki so se razsrdili
In takó odgovorili:
„Lena, lena Ana,
Vsak dan bolj zaspána,
Vsak dan kaznována,
Grda, grda Ana!“

Stepin.

Marijino svetišče na sv. Gori pri Gorici. *)

Moderato assai.

P. Angelik Hribar.

1. Krona - na devic De - vi - ca, Naših src ti tolaž -
2. Go - ro to si, o Premi - la, Za svoj sedež izvo -
3. Ur - šu - li se prika - za - la, Rekla, da boš poma -
4. Go - ra ta je kraj ra - do - sti, Ki Po - so - di vse sve -

1. ni - ca, Up si, pri - be - ža - li - šče.
2. li - la, Kra - lje - va - ti ho - češ tu.
3. ga - la Vsem, ki k Tebi pri - hi - té.
4. to - sti Stvarnik jo po - sve - til je.

1. Na pre - mi - lostnem tam kra - ji Sad, o
2. Ljudstvo dobro tod je bi - lo, Iz lju -
3. Sre - čne res se smemo šte - ti, Da smo
4. S ču - de - ži je o - sla - vlje - na, Vsem be -

*) S primerno izpremembo uporabno tudi drugod.

1. Ma - ti, svoj naj - sla - ji, Nam po - ka - ži Je - zu -
2. be - zni ti zgra - di - lo Ve - li - ča - stni ta je
3. vre - dni tu i - me - ti Bo - žje Ma - te - re pre -
4. težnim za - že - lje - na, Vse ob - si - pa z mi - lo -

1. sa! Nam po - ka - ži Je - zu - sa!
2. dom, Ve - li - ča - stni ta je dom.
3. stol, Bo - žje Ma - te - re pre - stol.
4. stmi. Vse ob - si - pa z mi - lo - stmi.

5. Gora ta zares je sveta,
Ker brez madeža Spočeta
Si jo vzela v svojo last.
Zanesljiva ti vodnica,
Pot nam kaži v raj, Devica,
Vse privedi k Jezusu!

6. Pred teboj klečé, ki slave
Krona se blesti ti z glave,
Dete tvoje molimo.
Detece v naročju nosiš,
Za nas grešnike ga prosiš,
Trojstva božjega ti hram.

P. Kalist Medič.

Imenitna kupčija.

„Ali imate kaj kruha?“ vpraša imenitna gospa. — Pek: „Da, svežega.“ — „Po kakšni ceni?“ — „Tri žemlje za groš!“ — „Prosim, naj prinese vaš vajenec eno domov; saj vé, kje stanujemo.“ — Pek vznevoljen, pokliče hlapca: „Tine, naprezi; boš peljal za to-le gospo eno žemljo s parizarjem v njeno stanovanje!“

Kratkočasnica.

A. „Kje je kuharica?“

B. „Pred poldrugo uro je šla k svoji prijateljici na kratek pogovor za pet minut.“

Rešitev rebusa v št. 3:

Mačka prede.

Prav so rešili: Josin Mara, učenka na c. kr. vадnici v Ljubljani; Jezovšek Milica in Anka, Brinovec Julika, učenke V. razreda na Vranskem; Štelcar Josip, sluga kn.-šk. pisarne, in Poš Vekoslav v Mariboru; Bloudek Boleslav, učenec III. razreda v Novem mestu; Schlegel J, Fajdiga A., učenca IV. razreda II. odd. v Kamniku; Juriš Lojzika in Schweiger Ivanica, učit. kand. I. letnika pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Trtnik Stanka, uč. II. razreda, Trtnik Aleksa in Olga, učenki IV. razreda, Jurca Ivanka, Dolenc Ivanka, Javoršek Dora, Verbič Alojzija, Rihtersič Franja, Vrhunc Franja, Kenc Zinka, Lušützky Julija, Peterlin Mar., Udovč Mar., Zupančič Franja, Kaplja Roza, Siegmund Pavla, Gröbner Tilči, Spreizer Mara, Urh Pepca, Deleja Cirila, Ferenčak Bogdana, Vrtačnik Fani, Svetličič Mar., Kogoj Angela, Smolnikar Hedi, Košmelj Minka, Lesar Neža, Zajc Zofija, Zupanc Polona, učenke VIII. razreda v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Rogina Mira, učenka III. razreda na c. kr. vадnici v Ljubljani; Justin Albin, Hribar Andrej, Pungertar Matej, Sajovic Fr., Šterban Gašper, Gregorc Peter, učenci v Kamniku; Grašek Janko, učenec IV. razreda v Kamniku; Robar Ivan na Petelinjaku; Robič Ivana, Buchta Elza, Jerman Jakobina, Parma Bice, Pavlin Milka, Puhek Albina, Spinka Grete, Vintar Julka, Urbančič Fani, Weiss Lojzika, Zurc Pavla, gojenke pri čč. šolskih sestrah de Notre Dame v Šmihelu pri Rudolfovem; Lesnika Frida, Poš Ljudmila, učenki pri Sv. Ani na Krembergu; Vedlin Stanko, učenec IV. razreda v Kamniku; Klavžar Blaž v Mariboru.